

ваха ни, че прѣди три дни водата занесла едни кола с 4 коне, които сж тѣй и издавили! Прочее, въ настоящето време водата е доста спаднала, и ний минахме благополучно на другия брѣгъ. Изкачихме се на брѣга и като прехвърлихме другъ единъ малкъ рѣтъ, спузнахме се въ голѣмото и богато нѣкога си село Яковецъ (въ настоящето време разорено). Тукъ дадохме на конетѣ малка почивка, а ний се похапнахме. Селото Яковецъ е раздѣлено отъ рѣката на две части; ний се спрѣхме въ мржсенъ единъ ханъ отъ другата страна на рѣчицата; валеше дребенъ дъждъ и така размѣта глинистата прѣстъ, што конетѣ едва можеха да искарата на горѣ изъ стрѣмнината. Слѣдъ селото трѣбваше да преминемъ малка една долинка и сетѣ да се катеримъ по височинитѣ, които висѣтъ надъ горната частъ на селото Яковецъ; тукъ турцитѣ правиле батареи. По всѣка вѣроятность, неприятеля, като ни разбилъ и завладѣлъ Елена, прѣдполагалъ, че ний ще се помъчимъ да си върнемъ загубеното назадъ и за това се приготвилъ за отпоръ. Слѣдъ батареята и други още два — три по низки рѣтове, ний наченахме да спускаме въ долината на Елена и трѣгнахме най послѣ по съвсѣмъ равень пѣтъ, насаденъ отъ двѣтъ страни съ джбови и тополеви дървета.

Въ Елена стигнахме часа около двата и, като излѣзохме на главната улица, наченахме да тѣрсимъ мѣсто за ношуване; отъ нашето тѣрсено нищо нѣмаше да излѣзе, ако да не бѣхме узнаде отъ първия, когото срѣшнахме опълченецъ, че въ града е расположена 10-та дружина, а командира ѝ, майоръ Доршпрунгъ Цалица, наедно съ това билъ оставенъ и за комендантинъ на града; ний се при него и опѣтихме. Майора съ своя адютантинъ и канцелярията, заема горния етажъ на една твърдъ хубава каменна къща. Доршпрунгъ ни посвѣтваша да завземемъ къщата на началника на 13-та кавалерийска дивизия, барона Радена, който се поминалъ прѣди дванадесетъ години. Ний тѣй и направихме. Радевъ завземалъ горния етажъ, а въ долния живѣлъ командира на 1-та бригада отъ същата дивизия, генералъ майоръ Бодиско, когото и молихме да ни отстъпи мѣстото на бившия началникъ на дивизията. Генералъ

Бодиско, чрезвычайно вѣжливъ, изпеченъ гвардеецъ, прекаралъ всичката война съ малко едно *болонче* (еднѣ видъ дребни коне), за което си дава душата. Баронъ Раденъ билъ мирѣлъ ненадейно, и отъ думитѣ на генерала Бодиско може да забѣлѣжи, че той е самъ свършилъ съ живота си. Той билъ послѣднитѣ дни умисленъ, оплаквалъ се че нѣмалъ какво да прави, че го държале заирѣнъ, а прѣди да умре, събралъ всичкитѣ си писма, като изгорилъ ненужнитѣ отъ тѣхъ.

20-ий ЯНУАРИЙ.

Обѣдвахме вчера при генерала Бодиско; до колкото е било възможно, той привелъ въ рѣдъ имущественнитѣ книжа на покойния началникъ на дивизията и сутрѣ трѣгва да си стигне бригадата. Тѣзъ сутрень, прѣдъ обѣдъ, дотича отъ съседното село къмъ него единъ бѣлгаринъ, раненъ въ рѣката, и разказва, че въ селото навлѣзле баши-бозуци, убили четири жени и раниле, освѣтъ него, още трима бѣлгаре. Азъ си изказахъ мнѣнието на генерала, че такъвъ видъ разбойничества не трѣбва да се остави безнаказано, нъ той не се рѣшава да взема крайни мѣрки.

Вечерята идва, нъ не къмъ генерала вече, а при насъ, другъ единъ бѣлгаринъ, раненъ въ крака; азъ слѣзохъ къмъ генерала Бодиско и наченахъ да го убѣждавамъ, да се взематъ рѣшителни мѣрки, нъ той отказа: «Това не е моя работа, азъ сутре ще заминѣ, пѣкъ вий оставате слѣдъ мене старший, тогава се самички и распорѣждайте.»

Върнахъ се пакъ горѣ и се посвѣтвахъ съ полковника Кесякова, слѣдъ което поканихъ при себе си майора Доршпрунгъ-Цалица и му заповѣдахъ да прати една рота въ съседното турско село, отъ което, както казватъ раненитѣ, излизале баши базуци да грабѣтъ. Назначена бѣше ротата на бѣлгарина Райча Николова, на когото се заповѣда да избие баши бозуцитѣ, а селото да разори. Дано тая рѣшителна мѣрка да спре дързкитѣ грабеже и убийства, които се вършѣтъ въ самото расположение на рускитѣ войски. Колкото за капитана Райча, то на него има надѣжда; той още въ миналата война 1854 година, се е отличилъ съ особен-